IV. évfolyam. 1910. április hó 30. 18. szám.

Jánosháza és Vidéke

Társadalmi és helyiérdekü hetilap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre . . . . . 8 korona
Félévre . . . . . 4 korona
Negyedévre . . . . . 2 korona
Kiadja: a »Jánosháza és Vidéke« lapkiadóvállalat.

NOVÁK PÁL
felelős szerkesztő.
KIRÁLY JÁNOS
társszerkesztő.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez; előfizetések, hirdetési dijak és reklamációk a kiadóhivatalba küldendők.
Megjelenik minden szombaton.
Nyilttér sora 40 fillér. Hirdetések megegyezés szerint közöltetnek.

A jánosházai utcák.

Irta: FIGYELŐ.

Járok, járok, járok a falubán . . . de, — amit keresek, azt nem találom meg.

Hát mit keres?

Egy járható, helyes, szép tiszta utcát. De hiába! Bármennyire is járok, ha a nyelvem lógjon is ki, a huszonegy utca közül egy jóravalót nem találok. Mert ha valaki sétálni akar, annak ki kell mennie a határba, mert a jánosházai utcán nem érzi jól magát az ember.

Vajjon miért nem?

Hm! . . . A mult hetekben is valami tiz napig rendületlenül „fujtak a szelek“ s vágták a port a járókelő szemébe, szájába, mint valami kis Szaharában. Ha még tiz napig ugy hordta volna a szél a port, éppen betemette volna Jánosházát. Még a szobából sem mertünk kimenni. Ha meg szükségből kibujtunk, zsebkendővel kellett orrunkat, szemünket, szánkat befogni; akárcsak homoksivatagon jártunk volna. Ki érezheti magát jól ilyen portengerben? Bizony senki.

— Ez ugyan nem a legrózssásabb helyzet.

De nem ám! Csak azt nem értem, hogy lehet ily nagy községben az öntözgetést elhanyagolni. Egy-két lakó ugyan rájött arra a gondolatra, hogy jó is lenne a ház elejét megöntözgetni és meg is tették, de a többiek még csak egy kanál vizet sem öntöttek a porra. Inkább szitták a port, mintsem hogy egy kicsit megöntözték volna a ház elejét; inkább szitták a bacillusos, gyilkos, egészségtelen levegőt, semhogy egészségük érdekében egy kanna vizet ki vittek volna az utcára. Ez jellemzi Jánosházát. Itt nem törődik senki semmivel, még a legdrágábbal: az egészséggel sem.

Miért mondja az egészséggel?

Mert az utcák a betegségek tanyái, mert az utcák piszkosak egytől-egyig. A piszok pedig lerakodó helye a mikróbáknak, bacillusoknak. A mikróbák, bacillusok pedig a betegségek terjesztői, tehát az utcák a fertőző betegségek fészkei. Ehhez járul még az utcai sok köpdösés, a szivarcsutkák, a cigarettavégek, a narancshéjak és mindenféle más héjak, papirok eldobálása. Az emberek járnak, kelnek és cipőjükkel ruhájukkal (különösen a nők) akaratlan is terjesztői lesznek a ragadós betegségeknek. Ki mondja még ezek után, hogy a betegség nem ragadós?

De mit törődsz te a betegségekkel,

Lemondás.

Lemondtam én már terólad százszor,
Hervadó ősszel, levélhulláskor;
De, ha tavasz jött nyiló virággal
S a bimbós ágról zengő madárdal
Szállott felém: a szellem feléledt,
Hév szeretettel ujra tiéd lett.
És amit ősszel el el feledtem,
Mire tavasz lett, ujra szerettem.

Ez a lemondás, — mostan úgy érzem,
Már az utolsó. És hogyha lészen
Bimbó, virág, dal felujulása,
Hervadó ősszel száz elmulása:
Az én szivem már nem fog szeretni,
Én nekem nem lesz már mit temetni.
Csak azt az egyet, érzi a lelkem,
Hogy egyszer — régen — én is szerettem.

NOVÁK PÁL.

A legnagyobb sötétség.

Irta: RÁBEL LÁSZLÓNÉ.

Mimi: 5 éves.
Laci: 4 éves.
Pisti: 3 éves.

Kényelemmel berendezett gyermekszoba. A rózsaszinü éjjeli lámpa lobogó fénye mystikusan világitja meg a három fehér ágyacskát.

Rezgő fénye ugy ugrál egyik tárgyról a másikra, mintha vidám kis koboldok táncolnának a levegőben.

Három kis fecskefiók van a puha fészekben, három gyönyörü gyermek. Egy leány és két fiucska. A leányka már tapasztalt, okos kis nő, hiszen már 5 éves. Türelemmel felelget a kis ostobácskák kérdéseire.

A gyermekek nem tudnak elaludni, felizgatta őket a mai napon lefolyt szomoru aktus.

Laci: Én félek.
Mimi: Miért félsz?
Laci: Olyan sötét van.
Mimi: Nincs is sötét, hiszen ég a lámpa.
Laci: Azért mégis félek.
Pisti: Én isz féjek.

És ezzel már le is szállt ágyáról és kövér, rózsaszinü lábacskáit gyorsan szedegetve a süppedő szőnyegen, oda szaladt Mimikéhez s mint kis hizelgő macska bujt kis nénjéhez.

Laci (büszkén): Én nem megyek Mimihez, de azért . . . mégis félek.

Mimi: Bizonyosan nem imádhoztál. Én már imádkoztam.

Laci: Én nem tudok anyuska nélkül imádkozni.

Mimi: Csak próbáld meg.

Laci: De hogyan.

Mimi: Térdelj fel és tedd össze a kezedet.

Laci nyüzsgölődik kissé ágyában, aztán feltérdel, összeteszi kövér kezecskéit és a lámpa rózsaszinü fényében olyan, mint egy térdeplő, szép kis angyal.

Mimi (komolyan): Hát most kezd el.

Laci (kedves, éneklő hangon): Édes Jézuskám, szeress bennünket, szeresd anyuskát,

STERN MÓR FIA hornyolt tetőcserép-gyára Jánosháza. Számos elismerő levél és kitüntetés. Állandóan kapható: I. rendü tégla 36 K.
II. „ „ 26 „
Hornyolt tetőcserép: . . . . . 80 „
Apró tetőcserép: . . . . . 40 „

meg az utcákkal? Hisz az utca nem a tied, nem az enyém, hanem a: mienk.

Ez igaz! És talán ezért, sőt egész bizonyosan ezért olyan mostoha az utca sorsa. Mert a tömeg még mindig ott tart, hogy ami mindenkié, az senkié, az közpréda. A hatóság dolga, hogy óvja, rendbe tartsa.

Ez a felfogás igen meglátszik a szegény utcán, mely a maga hol poros, hol lucskos járdáival (ha ugyan ennek lehet mondani) a mi tágasabb lakásunk. A lakásnak pedig tisztának kell lennie. Sajnos, ez nem ilyen. Talán el sem hiszik azt, hogy van ország, hol szombat este szappanos vizzel mossa fel a lakó a háza elejét? Pedig van!

Náluink a nagytakaritást az utcákon, egy-egy esőzés végzi el, amire szükség volna legalább is minden héten egyszer. Mert a sok mindenféle szemét, hulladék napokon, sőt heteken át az utcán hentereg, anélkül, hogy valaki azt összesöpörné. Aki az utcákon járkál, néz és figyel, mindezt észreveheti.

De tapasztalhat mást is! Ugy-e, minden jóravaló háznál mindennap takaritanak. Most az a kérdés, hogyan? Mikor a takaritónő törölget (legyen az szobalány vagy maga a háziasszony) a poros ruhát kirázza az ablakon éppen az arramenő nyakába. Ha a vizre már nincs szüksége, kiönti a járókelő fejére; egy kis zuhannyal szolgál. Ha valami gyümölcscsutkát vagy egyéb sulyos darabot kell kihajitania az ablakon, képen dobja az ott sétálót. Ez már egész megszokott dolog.

Érdekes, hogy mindenki a piszkot az utcára hányja. Hát a háznál nincs udvar? Legyen ott egy bizonyos helye a szemétnek, ahonnan aztán ki lehet vinni a szántóföldre.

Általában az utca piszokja nemcsak az egészséget, hanem szépérzékünket is bántja. S ezen bajosan lehet hatósági beavatkozással segiteni. A köpködést, szivarvég, cigarettavég szétdobálását, gesztenyehéj, gyümölcscsutka, szemétpapiros elhányását meg lehet ugyan tiltani, de ellenőrizni már bajos. Nevelni kell erre a közönséget.

A felnőttekkel megpróbálkozhatna a hatóság. Nem a tiltással, a parancsoló hanggal, mert ez csak gunyt és dacot szül, hanem a rendre, tisztaságra való neveléssel. Hanem ettől egyenlőre még messze vagyunk.

Ez ifjuságot azonban már a tanitóknak kellene az utca megbecsülésére nevelniök. Egy félnapot ennek is lehetne szentelni — különösen nagyközségekben, városokban — mint pl. a madaraknak, fáknak.

Ha a közönség azzal is törődnék, hogy mindenhol, ahol megfordul, tisztaság vegye körül, akkor bizonyára Jánosháza külső képe is megváltoznék.

Válasz,

Steiner Jenő „Városunk fejlődésének előmozditása" cimű cikkére*)

Irta: **Dr. Marton Adolf.**

Bizonyos lelki öröm fogott el, amidőn Steiner Jenő cikkét elolvastam, mert diónéjban összeszoritva láttam benne mindazt, amiért én évekig dolgoztam és fáradtam. Öröm fogott el azért is, mivel látom, hogy már mások is észreveszik az itteni maradiságot és szeretnének az itt uralkodó ázsiai állapotokon változtatni. Hibájául ama cikknek csak azt rovom fel, hogy ha már feltárja a bajt, akkor mutasson utat is, módot is azok orvoslására, amint én tettem annak idején. Addig nem lesz Jánosházán rend, addig nem fognak a haladás lépcsőjére hágni, amig a régi maradi klikket meg nem törik, amig talpra nem áll a józan, az önzetlen elem, amely Jánosháza érdekét a szivén hordja és erélylyel hozzá nem fog a tisztitó munkához.

Sajnos, hogy a nép legnagyobb része eddig csak azokra hallgatott, akiknek nagy volt a szájuk, terjedelmes volt a hangjuk és öblös torkuk lévén, kiabálásuk az eget verte. Ők vonták eddig magukra a nép figyelmét. Pedig az ilyeneknél csakhamar kibujik a szeg a zsákból. Addig kiabáltak, mig a husosfazékhoz közel nem eresztették őket, mig a husosfazékból egy nagy darab hust ki nem vehettek — aztán jóllakva hamarosan elhallgattak.

Reformálni a régi, maradi állapotokat ez legyen az első lépés. A városházára uj erőket, tiszta kezü embereket kell küldeni, választani. Ezáltal lehet csak Jánosháza anyagi jólétét előmozditani.

Én is alkalmasnak tartom, mint a cikkiró — a képviselőjelölést. Ennek is örvendek, hogy alkalmat ad a nyilatkozattételre, mert abból a közönség meggyőződhetik arról, hogy engem gáncs itt sem illet.

Én is azt vallom, hogy egy olyan nagy község, mint Jánosháza, igenis olyan jelölt mellé sorakozzék, aki az itten uralkodó botrányoknak gátat vet, aki az itteni corrumpált viszonyokat orvosolni tudja.

*) Habár a cikk irójával a tartalom lényegét illetőleg nem értünk egyet, mindannak dacára, mint érdekes választ szivesen közöljük. Szerk.

---

szeresd apuskát, mert mi is szeretünk tégedet. És vigyázz ránk. Amen!

Mimi: No látod, hogy tudod.

Laci (elgondolkodva): De hát miért nem jön be anyuska, máskor mindig itt volt, mikor imádkoztunk.

Mimi (meggyőződve): Mert anyuska felment az égbe.

Laci: Hogyan ment fel?

Mimi: Az angyalok vitték fel.

Laci (kételkedve): Honnan tudod?

Mimi: Apuska modta, ő tudja.

Laci: Hogyan tudja?

Mimi: Mert apuska mindent tud.

Laci: De a dada meg azt mondta, hogy letették a földbe.

Mimi: Ne beszélj bolondokat.

Pisti: Bolondokat.

Laci: Azt a sok szép virágot is mind letették a földbe.

Mimi: Hisz ott sem voltál.

Laci: De te se.

Mimi: Csak apuska látta, mikor felvitték az angyalok.

Pisti: Fejvitték az andalot.

Laci (tünődve): Miért sirt apuska? a dada is sirt.

Mimi (elgondolkodva): Mindenki sirt.

Laci: A nénik is sirtak, meg a bácsik is.

Pista: Med a bácit isz.

Laci: Miért sirt apuska? Hiszen ha én sirok, azt mondja, nem szabad sirni.

Mimi (kiesnyitva): Az más!

Laci (türelmetlenkedve): Én anyuskát akarom!

Pista: Én isz atajom!

Mimi (fontoskodva): Azt mondta apuska, ha jók leszünk, anyuska visszajön hozzánk.

Laci (örömmel): Visszajön?

Mimi: De csak ha jók leszünk.

Laci: Én jó vagyok, már imádkoztam is.

Pisti: Én isz jó vadot.

Mimi: Akkor hát csak várjuk.

Laci: Meddig várjunk?

Mimi (lemondóan, amiért ezt ő sem tudja biztosan): Nem tudom.

Laci: Én megcsókolom apuskát, hogy ne sirjon.

Pisti: Én isz.

Laci: Meg anyuskát is, ha most visszajön.

Mimi (bölcselkedve): Anyuskát nem tudod, mert messze van az ég.

Laci: Milyen messze?

Mimi (szomoruan, mert ez már megint fogas kérdés): Azt nem tudom.

Laci: Olyan messze mint a kert?

Mimi: Messzebb.

Laci: Hát igazán nem tették a földbe.

Mimi (okoskodva): Nem, mert ott sötét van.

Laci: Hát az égben világos van.

Mimi: Ott világos van, mart ott van az Istenke.

Laci: Az Istenke is fél a sötétben?

Mimi: Nem fél, mert már ott van az anyuska is.

Laci: Anyuska szereti az Istenkét?

Mimi (emlékezetében kutatva): Mindig mondta, hogy szereti, mert az Istenke is szeret minket.

Laci: Az Istenkének is segit imádkozni.

Mimi: Persze hogy segit, ha az Istenke elhibázza.

Kis szünet.

Laci: De azért itt mégis sötét van, anyuska jöjjön be.

Olyan jelöltet, aki a bünösöket pártfogolja, akinél asylumot-menedéket találhatnak a kétes, erkölcsileg bukott egzisztenciák, Jánosháza józan népe nem támogathat.

A jelölt ne egy érdekcsoporté legyen, hanem a népé.

Olyan legyen, aki minden befolyástól menten, részrehajlás nélkül pártatlan hordja szivén ép ugy az egyesek, mint a nagyközönség érdekét.

Venió ad fortissimum.

A cikkiró által felemlitett sárvártürjei vonal kiépitéseért dr. Maróthy László sokat dolgozott. Már pedig annak kiépitésével Jánosháza ipara és kereskedelme tönkremehet. De a jánosházai iparosok oly rövidlátók, hogy ezt nem látják; a kereskedők sem sejtik benne a közelgő veszélyt, az ő romlásukat, mert a szemük előtt hályog van.

Ha dr. Maróthy László Jánosháza érdekét szivén hordja, akkor ez a cselekménye rébusszá válik a figyelmes szemlélő előtt.

Dr. Roosevelt Tivadar Amerika volt elnöke, akit fejedelmi módon fogadtak nálunk, a napokban a magyar kivándorlókra ezt a megjegyzést tette:

„Olyanok a magyar kivándorlók, mint a jó férjek, akik szeretik a feleségüket (az uj hazát), de édesanyjukról (a tulajdonképeni hazáról) sem feledkeznek meg.“

Az emlitett vasutvonal kiépitési ügyén fáradozó jó férj most az egyszer ugy látszik, megfeledkezett az édesanyjáról — Jánosházáról.

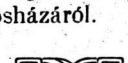

Mimi (meggyőződéssel): Először az Istenkét kell kérni, hogy eressze vissza.

Laci (szolgálatkészen feltérdel): Istenkém, ereszd vissza anyuskát!

Pisti (sugva): Ejeszd vissza.

Mimi, kinek okos fejecskéjében ébredez a sejtelem, hogy soha, soha nem történhetik meg, szivecskéjéből kitör a keserüség, sirva borul kis vánkosára.

Istenkém ereszd vissza anyuskánkat, inkább neked adom a nagybabámat.

Laci (készséggel és hősiesen): Én meg az uj labdámat és minden katonámat.

Mimi (sirva): Mindent odaadunk, csak ereszd vissza.

Pisti: Csat ejeszd vissza.

Laci: Mert félünk a sötétben.

Pisti: Féjünk a szötétben.

Laci (belépő atyjokhoz, ki könyezve öleli át a siró Mimikét és Pistikát): Apuska, olyan sötét van.

Atyjok (sóhajtva): Az fiacskám, sötét van, mélységes sötét s az is marad.

* + *

Lehunyt a fényes nap, mely, világitott nekik.

Hir a falunkból.

Szomoru hirt kaptam a falunkból,
Tiszaparti vén ákácosunkról,
»Kertünk alatt rendezik a gátat,
Kivágták az öreg ákácfákat«.

Megreszket a levél a kezembe,
Mintha nehéz gyászjelentés lenne,
Gyászjelentés régi világomból,
Legigazibb, leghübb barátomról.

S leszorul a szivem bánatába,
Isten veled ábrándok világa,
Dalok kertje, álmok birodalma:
Vén akácfák árnyas, lombos alja!

Mit ér nekem a ti biztatástok:
Hogy helyettük más erdőt csináltok,
Ujdivatu nyirott gömbákácból,
Télen-nyáron egyszin fenyőfából.

Szegény falum, nem a régi lesz az!
Daltalan és virágtalan lesz az!
Megsiratod még a régi fákat!
A régi dalt s a régi nótákat!

Szabolcska Mihály.

Heti krónika.

Eljegyzés. Németh Andor jánosházai kántortanitó eljegyezte Magdics Rudolf jánosházai vendéglős bájos leányát Rozikát.

Fegyelmi eljárás. A katona-elszállásolási pénzek szabálytalan kiosztása miatt annak idején panasszal fordultak az illetékes hatósághoz a képviselőtestületi tagok. Ebben az ügyben az elmult héten érkezett meg a czelldömölki járás főszolgabirájának a határozata, amely szerint Németh János h. biró és Benyó István k. jegyző ellen a köteles ellenőrzés elmulasztása, Sik Péter pénztárnok és Sárközi János elüljáró ellen pedig a kiosztás körül előfordult szabálytalanságok miatt az 1886. évi XXII. törvénycikk 90, illetve a 91-ik §-ainak alapján elrendelte a fegyelmi eljárást. A főszolgabiró határozata ellen az érdekelt felek 15 napon belül felebbezéssel élhetnek, amely felebbezés a vármegye alispánjához cimezve, a főszolgabirói hivatalnál adandó be.

Járvány. A szomszédos Czelldömölkön a vörheny és a kanyaró oly mértékben lépett fel, hogy a közigazgatási hatóság az összes iskolákat, valamint az ovodát bizonytalan időre lezáratta.

A hosztóti tüz. A mult heti számunkban leirt tüzesetekre vonatkozólag e hét folyamán Hosztótról az alábbi kimeritő tudósitást kaptuk: A folyó hó 14-én este 8 órakor Czencz Józsefnél a szérüskertben meggyulladt egyik eladott szálmakazal és a gazdaság részére fennhagyott összes szalmája, takarmánya, pajtái, valamint az összes gazdasági eszközei elégtek. A vidéki és a helybeli tüzoltók egész éjjel dolgoztak és ezért a fáradságos munkájokért Czencz József egy akó bort adott nekik, azt megitták és hazamentek. Czencz családja meg bement reggelizni. Alig értek be a lakásba, a majorjában ismét tüzet kiabáltak. A még megmaradt két eladott szalmakazal ujból kigyulladt és az is tisztára elégett, jóllehet a tüzhelyen négy őr vigvázott. Ezen második tüzhöz megint sokan kifutottak. Németh Antal pedig — hosztóti lakos — egyenesen Czencz Józsefnek szaladt, nyakon kapta és fojtogatni, majd földre teperni akarta, közben azt kiabálta, hogy az a gyujtogató. Czencz sem volt rest, Némethet alaposan szemközt teremtette, ugy, hogy orvosi segélyre lett szüksége. Ezt látva Némethnek József bátyja és Albert sógora, és több rokona, vasvillával meg kapaccsal rohantak Czenczre. Az ő védelmére Géza fia sietett — akiről a kabátot letépték — a felesége, akit feltaszitottak, a leánya és még néhány józan ember, akiknek aztán sikerült Czenczet a vasvillák meg a kapacsok közül kiszabaditani és igy lakásába menekülhetett a felbőszültek elől. Ezalatt leánya a kert alatt kiszökve, a szegvári plébániára futott segitségért. A plébános kocsiját azonnal beküldte Jánosházára, ahonnan négy csendőr jött ki, akiknek láttára a felbőszültek lecsendesültek. Most kitudódott, hogy Czencznek körülbelül 6000 korona értéke elégett, ami nem volt biztositva. A támadók pedig, akik oly igen mutatták a virtust, akik talán azt hitték, hogy Czencz számitásból gyujtogatott, nagyon meghunyászkodtak. Mindazonáltal az esetnek folytatása lesz a biróságnál.

Játék a fegyverrel. Kaptuk a következő hirt is. Hetyei Géza főpincér egy forgópisztolyt tartogatott a söntésben. Ez kezébe jutott a pincérinasnak, aki játszott vele és elsült. Szerencsére senkit sem talált. A csendőrség a pisztolyt elkobozta.

Járvány Kereszturon. Hetek óta Járványszerüleg fellépett kanyaró miatt Kereszturon az iskolát bezáratta az iskolaszék.

Dianna vadászatra ment,
Igy kivánta az ősi rend
A fagy s a szél arcát kimarta,
Nem volt mivel — nem ápolhatta.
A mai korban más a nóta,
Krémet használ a nő azóta
Remek lesz tőle keze, arca. —
És Diana ha felébredne,
Maga is Diana krémet venne.

Uj fényképészeti szakkönyv jelent meg »Modern Fényképezés« cim alatt. A szerző Leopold Kornél, ki ezen könyv kiadásával oly praktikus kézikönyvet ad a magyar amatör közönség kezébe, mely a modern igények s kivánalmak mindegyikét kielégiti. Irálya könnyü, folyékony, ugy hogy megértésükben senkinek sem okoz nehézséget. Felkarolja az ujabb eljárások között az olajnyomást, ozobromnyomást, ozotipiát, melyek szép szinhatásuk s könnyü elkészitési modjuk folytán már is óriási tért hóditottak. A szép és diszes kiállitásu könyv ára 1 K 80 fill. Megrendelhető a szerzőnél, Leopold Kornél, Budapest, VII., Erzsébet-körüt 41.

A »Fürdők Könyve.« Egy hézagpótló diszmunka, mely a nagyközönségnek ép ugy, mint az orvosnak nélkülözhetlen, a »Magyar Fürdőkalauz« ötödik kiadása hagyta el a napokban a sajtót. A rendkivüli diszesen kiállitott figyelemre méltó mű Erdős Józsefnek, a hazai fürdőügy egyik legalaposabb ismerője — és előharcosának szerkesztésében jelent meg és tartalmazza mindazon tudnivalókat,

amelyek a magyar fürdők és nyaraló-telepek tekintetében a fürdőző és nyaraló közönséget érdeklik. A diszes kötet részletesen illusztrálva ismerteti a magyar fürdőket, gyógyhelyeket, nyaralótelepeket, szanatóriumokat, víz- és magángyógyintézeteket, nemkülönben a hazai ásványvizeket. A pompás diszmunka szerkesztője valóban megérdemli a legteljesebb elismerést ezen hazafias vállalkozásért, mert a Magyar Fürdőkalauz hivatva van arra, hogy a nagyközönség előtt helyes világításban mutassa be a magyar fürdőket és ezáltal gátat vessen a magyarságtól a külföld fürdőibe és külföldi ásványvizekért kiözönlő sok milliónak. A diszmüvet, mely határozott nyeresége irodalmunknak, ajánljuk figyelmébe a fürdőző közönségnek, mert ezen a maga nemében egyedülálló munka tüzetesen ismerteti a hazai fürdő- és forrásviszonyokat. Az ilyen munka valóban megérdemli, hogy a fürdő- és forrástulajdonosok támogassák, hogy minél szélesebb körben terjeszthessék a hazai fürdőket és ásványvizeket. A Magyar Fürdőkalauz elhelyezett a vasuti és hajófülkékben, várótermekben, szállodákban, kávéházakban, vendéglőkben, orvosoknál, fogorvosoknál és kaszinókban, nemkülönben megküldetett a gyógyszerészeknek is. Megrendelhető a Magyar Fürdőkalauz kiadóhivatalában, Budapest VI. Eötvös-utca 36.

Elütötte a vonat. A sümegi bazaltbánya állomás mellett egy sorompó nélkül való átjáró van. Ezen akart Nagy József sümegi földmives f. hó 19-én nagy zugó szélviharban áthajtani, éppen akkor, mikor a d. e. fél 9 órai vonat arra fobogott. Nagynak éppen annyi ideje volt, hogy kicsijáról leugorhatott, a lovakat már visszatartani nem tudta. A mozdony azután az egyik lovat fejbeütötte, letépte fél fülét s egyik szemét kiütötte s fejét összezuzta. Ez a ló a kapott sebekbe belepusztult. A másik is megsérült, de csak gyöngén. Az eljárást meginditották.

KÉRDEZZÜK MEG A HÁZIORVOST!
Krondorfi
alkálikus természetes savanyuvíz
Bor, pezsgőhöz a legjobb ital.
magyarországi főraktár: Bpest, V Zoltán-u. 10.

Érdekes esetek.

A paprikás csirke.

Egy budapesti nagy bank vidéki fiókintézetének főhivatalnokát néhány hónappal ezelőtt berendelték a központba, Budapestre. Ez az áthelyezés jelentős előmenetelt és anyagi hasznot jelentett a hivatalnokra, aki már amugy is évek óta vágyott a fővárosba. Azonban a vidéki városban is kitünő volt a poziciója, azonfelül meg kis gyermekeit már beiratta az odavaló iskolában. A vidéki fiókintézetben a kollégái, de különösen a főnöke minden igyekezetükkel rá akarták birni, hogy maradjon és ne foglalja el a fővárosi állást. De ő hajthatatlan maradt és minden érvre talált ellenérvet. Végre aztán főnöke kivágta az utolsó tronfot, hogy maradásra birja.

— Nézd barátom, most itt hagyod majdnem egy évre a feleségedet, ugy-e? Szép asszony és sokan próbáltak már neki udvarolni. Mit csinálsz, ha megcsal a feleséged?

— Kedves barátom, — felelte a hivatalnok rövid gondolkodás után mosolyogva, — ez már temperamentum dolga. Van olyan ember, aki mikor megtudja, hogy a felesége megcsalta, revolvert ragad és lelövi vagy az asszonyt, vagy a csábitót, vagy magát. De van olyan ember is — és azt hiszem, én ilyen vagyok, — aki a szörnyü hir hallatára bemegy egy vendéglőbe és nyugodtan megeszik, mondjuk egy paprikás csirkét. Én nem félek. Elsején elfoglalom a pesti állást.

Igy is történt. Körülbelül öt hónapja volt a férj Pesten. Pompásan érezte magát egy garzonlakásban és várta a tanitási év végét, hogy fölhozhassa a családját is. A minap azonban fordulat állott be az életében. A fordulatot egy távirat okozta. A táviratot a vidéki városból kapta volt kollégáitól és csak ennyi állott benne:

— *Eheted már a paprikás csirkét!*

A gácsi posztó.

Egy vidéki szabómester, aki különben kitünően értette mesterségét, arról volt hires, hogy nem igen szokott sietni a megrendelt öltönyök elkészitésével.

Egyszer egyik pasas — aki már egy évig várta a megrendelt ruha elkészitését — türelmét vészitve beront hozzá és mérgesen tudakolja, hogy mi lesz a ruhával.

— Bocsánat uram, — szól nagy nyugalommal a mi szabónk — de mindeddig lehetetlenség volt az ön ruháját elkészitenie.

— Aztán miért lett volna lehetetlenség?

— Mert kérem en mindig a legfinomabb gácsi posztóból készitek öltönyöket. És tetszik tudni a gácsi posztónak az az egyetlen rossz tulajdonsága van, hogy minden végből három méter összemegy. Mikor az ön ruháját akartam munkába venni, szerencsétlenségemre épen azt a három métert találtam megrendelni, amelyik a végből összemegy.

Igy aztán még máig se készülhetett el a ruha.

Perdöntő bizonyiték.

A Kohn pörben áll a Löwivel. Amikor már arról van szó, hogy el kell dölni a pörnek, a Kohn igy szól az ügyvédjéhez:

— Van egy kitünő ideám, hogyan fogjuk megnyerni a pört. Küldök a birónak két szép kövér libát.

— Meg van maga bolondulva? kiált fel az ügyvéd. Azt nem szabad a birónak elfogadnia és csak annál inkább elitéli magát.

— Na, mond Kohn, hát majd nem küldök.

Elérkezik a tárgyalás napja és Kohn megnyeri a pört. Az ügyvéd gratulal, mire Kohn igy szól:

— Lássa, ki tudja, hogy történt volna, ha nem küldöm el a libákat a birónak!

— Hát elküldte?

— Igen, — a Löwi névjegyével.

VENDÉGLŐ MEGNYITÁS.

Van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására hozni, hogy a dukaperesztegi-utcában a „MAGYAR KIRÁLY"-hoz cimzett vendéglőmet megnyitottam. Minden igyekezetemmel azon leszek, hogy a n. é. közönség igényeit minden tekintetben kielégitsem a pontos és figyelmes kiszolgálás révén.

A n. é. közönség szives pártfogását kéri, teljes tisztelettel

BAKÓ LAJOS, vendéglős.

Nyomatott Dinkgreve Nándor villanyerőre berendezett könyvnyomdájában Czelldömölk.